

Aan boord van een baggermolen ...

KOUWE KIKKERLANDJIE (nummer 932)

Amper naedat 't blad van de bôdme was gevaalle en 'k m'n stoepie voor d'n huis verlôdpig voor de leste keer geveegd doch te hebbe, is 't opêens volop winter. Nou mò 'k eefies trugdenke aan waffere zeumer datte me nou aailijk hebbe gehad. Met 't ouwer worre, zegge ze, gaot 't ì je hôôd 'n mietjie mindere. Daer glôô 'k nie veul van, 'k weet nog mor aals te goed dat 't voor mijn gêên goeje zeumer was. Wà mijn angaot kan 't nie hêêt genogt weze, 't liefste zou 'k in 'n waarem land zijn gebore. Heerlijk hêêt d'n dag in nie veul meer as 'n hempie,

kort broeksie en op blôôte voete in 'n paor (têên)slipperties, dan voel 'k m'n aaige op z'n best. Niks gêên stijve spiere, kraokende botte, kouwe rillinge of kippevel, neeje 't lijkend wel of aalles dan vantzellef gaot. Netuulijk, en dà weet 'k zellef ok wel, 'k zì nie meer zô goed ì mekaor. 'k Het d'n hêêle wêreld aangekonne toe 'k nog jong was.

Sprooksies

Ja, 'k sting m'n mannechie wel, zà 'k mor zegge. Op m'n waarek kon 'k m'n aaige uitleve. Lange daege, gerust ok nachte, in touw op d'n baggermeule om aalles draaiende te houwe en bij ripperaosies was niks mijn te zwaer. Wat ovve d'r twêê liete legge, pakte 'k gerust aallêen op m'n bult en dà vong 'k niks besonders. 't Was voor mijn 'n soortement condisietraining om 's zondas op 't

voebalveld de polle uit 't gras te kanne lôôpe en gêên tegespeuler vrije deurgang te geve. Gêên grôôte voeballer, mor wel êên die je drie keer tegekdam as ie 'm verbij wou en nae aflôôp aaltijd goed voor d'n daarde helleft, die mêêstal langer duurde as hêêl de wedstrijd bij mekaar. 'k Hè m'n aage overiges wel afgebroke met aal dà sjouwe. 'k Wee nie ovve jullie dà verhaol van Atlas kanne? Die kon hêêl de wêreld op z'n schoere draoge. Zoveer ben 'k nie gekomme. Toe 'k 't wou perbere, hà 'k 'r gêên aareg in dà 'k 'r zellef nog op sting en zôôdoende luktende 't nie, mor 'k brak m'n aage wel af.

Gaon en komme

Lang hè 'k veul last gehad van 't faait dà 'k gêên zwaer waarek meer kon doen. M'n tuintjie langs de spoorlijn was 'n goeje uitlaetklep, mor ok uitlaetplek voor mijn. Sund dà 'k daer m'n aai nie meer kwijt kan, gao 'k geregeld 'n paor weke langerder naer 'n waarem land. Dà 's aareg fijn, mor toch gao 'k iedere keer weer trug naer dut kouwe kikkerlandjie!

Huib Kraaijeveld